נסיעה קלאסית

אחד הסיוטים הגדולים של חיי הוא נסיעה עם שני הילדים שלי למקום רחוק. שעה וחצי של נהיגה, כששני ההיפר־אקטיביים רעי־הלב יושבים מאחור, הוא מיבחן־קבלה למוסד סגור. כנראה.

עם שיחרור הקלאץ' הם מתחילים לריב. תוך עשר דקות המריבות הופכות לצביטות, מכות, דחיפות, צעקות ובכיות. נותנים להם רבע שעה ואז מתחילים להרביץ בהנפת־יד אחורה. הבעל, שיש לו יד חזקה, נותן זפטות. אני, עם הציפורניים הארוכות, שורטת. חמש דקות שקט ואז באה מכה ב', שנקראת מוסיקת־פופ. שתי המיפלצות יודעות את כל השירים של הזמרים הכי־מגעילים בעולם, אלה עם השערות הירוקות והעגילים והבגדים הקרועים. ובין שיר לשיר יש כמובן מריבה קולנית, אם עכשיו כדאי לשיר את השיר של מייקל ג'קסון או את השיר של בוי ג'ורג'.

אחרי שעה, כשהעצבים שלנו, ההורים, על סף התמוטטות כללית, וכל המכות והשריטות לא עזרו, עוצר הנוהג באוטו את המכונית, יוצא ממנה ונעמד על־יד הדלת האחורית. הם מבינים את הרמז הזה. כהרף־עין הם מתיישבים שלובי־ידיים ואומרים בלחש: טוב! די! אנחנו נשתוק, לא נוציא מילה מהפה עד שנגיע!

ממשיכים לנסוע. שלוש דקות של דממה אלוהית. אבל אנחנו, במושב הקידמי, מרגישים כאילו שביקשנו מהילדים שלנו להפסיק לנשום. הם מתאפקים המיסכנים, וזה עולה להם בריאות. אם יפתחו את הפה, יקבלו ישר סידרת־סטירות. אם ישתקו הם ימותו בעינויים קשים.

ואז הם מוצאים פיתרון. בכת אחת נפערים שני הפיות הקטנים וצלילי פעמונים בוקעים מתוכם. הם מזמזמים קטעים שלמים ונהדרים משל צ'ייקובסקי, מנדלסון, גריג, רימסקי־קורסקוב ואחרים. תוך חמש דקות אנחנו שופחים שיש לנו זוג מיפלצות מאחור, ואנחנו הופכים להיות הורים גאים ומאושרים.

את העניין הזה אנחנו באמת חייבים לחברת־התקליטים סי־בי־אס, שבמשך השנה וחצי האחרונה הוציאה לשוק שמונה תקליטים של מוסיקה קלאסית בלוויית סיפור, שהתחבבו מאוד על הילדים, והם חוזרים ומקשיבים להם בהודמנויות רבות.

לאחרונה יצאו לשוק שלושה תקליטים חדשים: סיפורו של פר־גינט, סיפור סינדרלה וסיפור אהבתם של רומיאו ויוליה, בביצוע התיזמורת הסימפונית של המבורג (למה?), המסופרים על־ידי השחקן יוסי גרבר, שהוא המספר של כל הסידרה הנקראת קלאסי־בי־אס לילדים. 5,500 שקל התקליט. שווה כל פרוטה, לדעתי.

אפשר להירגע סופית

הצילום הזה הגיע למערכת בלי ציון מדוייק למי הוא מיועד, וכמובן הוא גמר את דרכו בתא שלי.

האיש בתמונה קורא לעצמו אליהו הנביא.

ומקום מגוריו הוא בתחנה המרכזית בירושלים. מלבד דיוקנו. הוא מוכן לתת לעם גם תחזית. והנה היא. כלשונה: „מדינת־ישראל תהיה הגדולה והחזקה שבאומות העולם. אף איש מעם ישראל לא צריך להיות מודאג מהעתיד הצפוי. הכל יהיה בסדר."

הנה. בבקשה. זוכרים שכבר אמרתי לכם שמציון תצא תורה ודבר השם מירושלים?

במקום אקמול, אספירין, אופטלגין...

עכשיו. באמת ברצינות. כן, אני יכולה ברצינות. אני עושה פרצוף כזה של פסיכולוגית ותיכף יוצא לי רק רצינות. תנסו אותי פעם.

כאבי־הראש שאנשים רציניים סובלים מהם. נגרמים בעיקר משתי סיבות. התרחבות כלי־הדם או התכווצות כלי־הדם. זה אמר לי רופא שלמד שבע שנים באוניברסיטה. ארקיי. עם הנתון הזה אנחנו יוצאים לדרך.

מה עושים אנשים שיש להם כאב־ראש? בולעים כדורים כמו משוגעים. שניים ביום, ארבעה ביום, עשרה ביום וכן הלאה. מה עושים כל הכדורים האלה לגוף האדם נוכל לדעת רק כשנעשה נתיחה לאחר המוות לגוף כזה. אבל ידוע. שפה ושם גרים אנשים ששונאים כדורים ועושים הכל כדי לא לבלוע אותם. לאנשים האלה אני מביאה היום ישועה.

חברה בחו"ל (לא הצלחתי לברר את שמה) המציאה שני זוגות מישקפיים מחומר פלסטי, הממולאים מים. זוג אחד של מישקפיים צריך להחזיק כל הזמן בתא־ההקפאה, וכשכאב־הראש פורץ, מוציאים את המישקפיים הקפואים וחובשים אותם. הקור מכווץ את נימי־הדם ומעביר מייד את כאב הראש. אבל אם זה לא עוזר, אז סימן שהכאב־ראש שלכם בא דווקא מפני שנימי־הדם שלכם מכווצים. וצריך להרחיב אותם. או אז לוקחים את הזוג השני. מכניסים אותו לכלי שבו מים כמעט רותחים. ומייד חובשים אותם על העיניים. אחד משני זוגות־המישקפיים יעזור. כל זה סיפרה לי חברה שלי, שהיא דוקטור לכאבי־ראש, ועכשיו היא אומרת שהיא נולדה מחדש.

להפסיק מייד להשתולל משימחה, כי אין טוב בלי רע, כידוע. הבעיה היא שהחברה אשר ייבאה ארצה את הפטנט האדיר הזה, ייבאה רק כמות מצומצמת מאוד של מישקפיים וחילקה אותם בין קוסמטיקאיות (אם ללקוחה יש כאבי־ראש מזה שמוציאים לה שחורים מהפנים, למשל). הלכתי לברר אם יש סיכוי לייבוא מחודש ואמרו לי (בחוסר־נימוס) שהם לא יודעים.

לפי דעתי, זה הוא אחד המיקרים שלחץ ציבורי יכול לעזור. אם כל מי שסובלת מכאבי־ראש תלך למעבדות ג"ג'י ברחוב בוגרשוב 86 בתל־אביב ותבלבל להם את המוח, יכול להיות שהם יישברו ויעשו משהו כדי להביא מרפא לעם.

נ"ב. אני עם הקשרים שלי הצלחתי להשיג זוג מישקפיים כזה, וברוריה המזכירה שלנו הסכימה להצטלם בהם. לא לטלפן אליי בבקשות הלוואה והשאלה. כי כבר החזרתי אותם לבעליהם.

סוף־סוף ספר בישול

פיתאום שמתי לב שכבר 72 שעות רצוף לא יצא לאור אף ספר־בישול חדש. נכנסתי להיסטריה והתחלתי לטלפן לכל הוצאות־הספרים בארץ. מה יהיה! — צעקתי — איך נמשיך ככה?

בהוצאת מודן הרגיעו אותי ואמרו, שאומנם 72 שעות לא יצא אף ספר, אבל לעומת זאת היום יצאו אצלם ארבעה ספרים בבת אחת. ברוך ה' וברוך שמו.

ארבעה הספרים החדשים של קרן הנדלר הם ספרים עם קבלות. לפני שהיא כתבה אותם, היתה לה מיסעדה ברחוב איבן־גבירול בתל־אביב, וכל דיכפין יכול היה להיכנס. לטעום, לשלם וללכת. אני הייתי דיכפינית מאור קבועה במיסעדה של קרן, ולכן מבלי לפתוח אף אחד מארבעת הספרים אני יודעת שהם על רמה.

קרן כתבה את מטעמי־ביצים. מטעמי־עוף. חטיפים והתחלות ומטעמי־שוקולד.

הוראות־הבישול הן קצרות וברורות, המיצרכים כולם בהישג־יד בכל סופרמרקט, אם כי לאו דווקא המיצרכים הזולים. כל ספר עולה בשבוע־הספר 8500 שקל, ומייד אחר כך הוא יעלה 14,570 שקל. כל ארבעת הספרים מצויינים בעיניי, אבל ספר־השוקולד — חובה לאומית.

עוגה

מישפחתי, שטעמה מן העוגה הזאת, עשתה לי סימנים של לקחת את המתכון מייד. לקחתי. כל הבית שלי מלא מתכונים של עוגות. כנראה הם אוהבים מתכונים.

אז קחו גם אתם. יודעי־דבר אומרים שזו עוגה קלה מאוד להכנה וטעימה להפליא. אני סירבתי לטעום, כי בחודשי הקיץ יש לי מספיק צרות גם בלי זה.

המיצרכים הדרושים: 1 מרגרינה, 2 כוסות סוכר, 4 ביצים שלמות, קופסת רסק תפוחי־עץ, 3 כוסות קמח, כפית אבקת־אפיה, כפית סודה לשתיה, 100 גרם אגוזים קצוצים, 100 גרם צימוקים, כפית קינמון טחון.

עכשיו ככה: מערבבים היטב את המרגרינה והסוכר ולאט־לאט מוסיפים את שאר הדברים, לפי סדר הופעתם כאן.

אופים בתבנית משומנת, בחום בינוני, כ־45 דקות.

סיפור מן החיים

מרשת חנויות שילב הודיעו לי שהם התחילו לשווק לול־לתאומים. הלול הוא גדול במיוחד, הוא מיובא מגרמניה ומחירו לצרכן, לאחר הנחה, 203,580 שקל.

באותו יום בדיוק סיפרה לי פקידה העובדת במישרד קטן של עורך־דין, שמשכורתה החודשית היא 200 אלף שקל.

האם זה יכול להיות שכל הארץ הזאת נורמאלית ורק אני מטורפת?

פינת בן־יהודה

שיעורי־הבית להיום, ילדים, הם מעטים מאוד. רק שתי מילים חדשות:

גלדין — ג'לטין (חומר מקריש);

פינכה — פלאטה (כלי שטוח להגשת אוכל).